

Akademik Dil ve Edebiyat Dergisi

Journal of Academic Language and Literature

[Cilt/Volume: 7, Sayı/Issue: 3, Aralık/December 2023]

Duygu Özge GÜRKAN

<https://orcid.org/0000-0002-6013-1083>

Doç. Dr.

ozgedemir@hacettepe.edu.tr

Hacettepe Üniversitesi

<https://ror.org/04kwvgz42>

Edebiyat Fakültesi

Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

Üretici Dönüşümsel Dilbilgisi Kuramına Göre Cümle Kurucuların İşlevleri

*Functions of Sentence Constituents according to
Transformational Generative Grammar Theory*

Araştırma Makalesi | *Research Article*

Geliş Tarihi | *Date Received*: 12.07.2023

Kabul Tarihi | *Date Accepted*: 25.12.2023

Yayın Tarihi | *Date Published*: 30.12.2023

Atıf | Citation

Gürkan, D. Ö. (2023). Üretici Dönüşümsel Dilbilgisi Kuramına Göre Cümle Kurucuların İşlevleri. *Akademik Dil ve Edebiyat Dergisi*, 7(3), 2126-2135. <https://doi.org/10.34083/akaded.1326585>

Gürkan, D. Ö. (2023). Functions of Sentence Constituents according to Transformational Generative Grammar Theory. *Journal of Academic Language and Literature*, 7(3), 2126-2135. <https://doi.org/10.34083/akaded.1326585>

Makale Bilgisi | Article Information

Değerlendirme <i>Review Reports</i>	Çift Taraflı Kör Hakemlik (İki Dış Hakem) <i>Double-blind. (Two External Referees)</i>
Etik Beyan <i>Ethics Statement</i>	Bu çalışmanın hazırlanma sürecinde etik ilkelere uyulmuştur <i>Ethical principles were followed during the preparation of this study</i>
Etik Kurul Belgesi <i>Ethics Committee Approval</i>	Makale, Etik Kurul Belgesi gerektirmemektedir <i>Article does not require an Ethics Committee Approval.</i>
Etik Bildirim <i>Complaints</i>	adeddergi@gmail.com
Çıkar Çatışması <i>Conflicts of Interest</i>	Çıkar çatışması beyan edilmemiştir <i>The Author(s) declare(s) that there is no conflict of interest</i>
Benzerlik Taraması <i>Similarity Checks</i>	Yapıldı Yes - iThenticate
Telif Hakkı ve Lisans <i>Copyright&License</i>	Yazarlar, dergide yayımlanan çalışmalarının telif hakkına sahiptirler. Bu çalışma Atıf-GayriTicari 4.0 Uluslararası lisans altında yayımlanır Authors publishing with the journal retain the copyright. <i>This work is licensed under Attribution-NonCommercial 4.0 International</i>

© Duygu Özge GÜRKAN | Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International

Öz

Söz dizimi, temel dilbilgisi bileşenlerinden biridir. Bugün farklı dilbilgisi kuram ve yöntemlerinin uygulandığı çok sayıda söz dizimi çalışması mevcuttur. Bunların kimisi yapısal özelliklere odaklanırken kimisi yapısal özelliklerin yanı sıra anlamsal, işlevsel ya da edimsel özelliklere odaklanmaktadır. Yine de bütün bu çalışmaların ortak noktası söz diziminin dillerdeki cümle görünümlerini inceliyor olmasıdır. Bu çalışmanın yöntemi Chomsky'nin Üretici Dönüşümsel Dilbilgisi kuramına dayanmaktadır. Bu kuram temelde sonlu sayıda kuralla sonsuz sayıda cümle üretilebileceğini kanıtlamayı hedeflemektedir. Kurucular ise cümle içerisinde tek bir birim gibi işlev gören sözcük gruplarıdır. Kurucular cümle içerisinde hiyerarşik bir ilişkiyle birbirlerine bağlanırlar. Hiyerarşik kurucu ilişkileri ve bunlara dair kurallar da ağaç diyagramını oluşturur. Bu çalışma Üretici Dönüşümsel söz dizimi kuramı doğrultusunda söz konusu kurucuların kategorileri ve işlevleri üzerinedir. Cümledeki her bir kurucunun ad öbeği, eylem öbeği gibi bir kategorisi ve özne, yüklem gibi bir söz dizimsel işlevi vardır. Bu çalışmada, hiyerarşik kurucu ilişkileri temel alınarak Türkçe söz diziminin genel yapısının ortaya konması amaçlanmıştır. Ancak Türkçe söz dizimi çok kapsamlı bir konu olduğundan, burada, bu konu, Üretici Dönüşümsel söz dizimi kuramının temel kavramlarını oluşturan baş (öbek kurucu), başın öbek oluşturmak için yanına aldığı tümleç, eklenti gibi üyeler ve bunlar arasındaki söz dizimsel-işlevsel ilişkiyle sınırlandırılmıştır.

Anahtar Kelimeler: söz dizimi, söz dizimi kuramı, kurucu, baş, tümleç, eklenti.

Abstract

Syntax is one of the basic grammar components. Today, there are many syntax studies in which different grammatical theories and methods are applied. While some of them focus on structural features, others focus on semantic, functional or pragmatic features as well as structural features. However, the common point of all these studies is that syntax analyzes sentence appearances in languages. The method of this study is based on Chomsky's Transformational Generative Grammar theory. This theory basically aims to prove that an unlimited number of sentences can be produced with a limited number of rules. Constituents are groups of words that function as a single unit in a sentence. The constituents are connected to each other in a hierarchical relationship in the sentence. The hierarchical constituency relations and their rules also form the tree diagram. This study is on the categories and functions of constituents within the framework of Transformational Generative syntactic theory. Each constituent in the sentence has a category such as noun phrase, verb phrase, and a syntactic function, such as subject, predicate. This study aims to reveal the general structure of Turkish syntax based on hierarchical constituency relations. However, since Turkish syntax is a very comprehensive subject, this subject is limited to the hierarchical functional relationship between arguments such as the head (phrase constructor), the complement that the head takes to form the phrase, and the adjunct, which constitute the basic concepts of transformational generative syntactic theory.

Keywords: syntax, syntactic theory, constituent, head, complement, adjunct.

Giriş

Dilbilgisinin, sözcüklerin art arda gelmesiyle ama hiyerarşik olarak dizildiği, aynı diziliş farklı anlamlara ya da farklı dizilişlerle farklı vurgulamalara ulaşan ve cümle denilen dilbirimlerini inceleyen alt dalı, söz dizimidir (Uzun & Aydın, 2002, s. 64). Cümle denilen yapı ise, sözcükten öbeğe, öbekten yan cümleye, yan cümlelerden de asıl cümle ve dahakarmaşık cümlelere doğru genişleyen hiyerarşik kurucu yapılardan oluşan bir bütündür (Hirik, 2021, s. 15). Cümle içerisindeki kurucuların her biri bir başka kurucunun içine gömülüdür. Yani, kurucular arasında hiyerarşik bir yapılanma söz konusudur. Bu hiyerarşik yapılanmada, cümle ise kurucuların oluşturduğu büyük bir bütündür. Bu çalışma, Üretici Dönüşümsel söz dizimi kuramından hareketle kurucuların kategorileri ve işlevleri üzerine odaklanmaktadır. Cümlelerde yeralan ad, eylem, ad öbeği, eylem gibi yapılar birer kategori anlamına gelirken bu kategorilerin özne, nesne, yüklem gibi birer cümle ögesi olarak yer almaları ise onların söz dizimsel işlevleriyle alakalıdır.

Bu çalışmanın amacı, Türkçenin bilinen bir söz dizimi özelliğini Chomsky'nin *Üretici Dönüşümsel Dilbilgisi* (1957, 1965) gibi kuramsal bir tabana oturarak incelemektir. Böylece hiyerarşik kurucu ilişkileri temel alınarak Türkçenin söz diziminin genel yapısı genel hatlarla ortaya konulmuş olacaktır.

1. Temel Cümle Kurucuları ve Söz Dizimsel İşlevleri

1.1. Özne – Yüklem

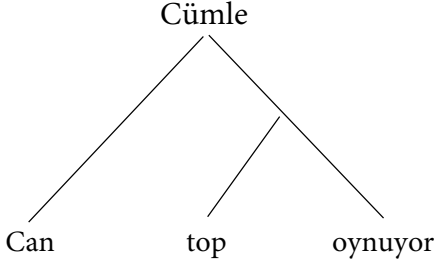
Bir cümlede daha büyük bir unsurun parçası olarak işlev gören her söz dizimi birimi kurucudur (Karaağaç 2013: 578). Kurucular, her biri bir başka kurucuya bağlı olarak hiyerarşik bir sıralamayla bir araya gelirler. Bu hiyerarşik ilişkide kurucular, öbekleri; öbekler de cümleleri oluşturur. Dolayısıyla kurucuların oluşturduğu en büyük parça *cümledir*. Geleneksel dilbilgisi anlayışıyla yazılmış pek çok dilbilgisi araştırmasında cümle, bir duyguyu, düşüncüyü, durumu yargı bildirerek anlatan sözcük dizisi şeklinde tanımlanmaktadır (Ergin, 1993, s. 376, Banguoğlu, 2007, s. 523). Ancak *Asla!* gibi tek sözcüklü bir yapı yargı bildirmekte beraber cümle değildir. Cümle, bir özne ve yüklemden oluşan dilbilgisibirimidir. (Özsoy, 2012, s. 144). Örneğin, (1)'de [Duru], cümlenin öznesi, [masalları çok seviyor] ise yüklemidir:

(1) Duru masalları çok seviyor.

Burada Geleneksel dilbilgisi ve Evrensel dilbilgisindeki yüklem ayırımına dikkat çekmek gerekmektedir. Geleneksel dilbilgisinde, öge çözümlemesi yapılırken yüklem ve eylem aynı kavramlarmış gibi kullanılır fakat Evrensel dilbilgisinde yüklem, özne dışında kalan tüm öğeleri kapsar. Yüklem, ise ister bağımlı ister temel cümlede en az bireylem kökü + yüklemleştiriciden oluşan bir kurucudur: *sev-+ -ince, sev- + iyorum* vb.

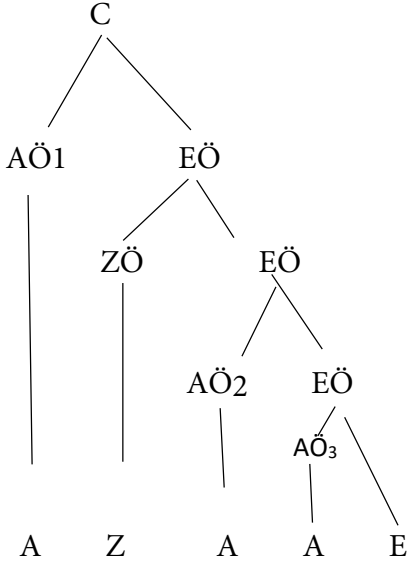
Yani, evrensel bir ilke olarak her cümlede özne ve yüklem bulunur ve bunlar cümlelerin iki temel kurucusudur. Aşağıdaki cümleyi kuruculuk ilişkisi açısından ağaç diyagramında basit bir çizimle inceleyelim:

(2) Can top oynuyor.

(2)'de, ad kategorisindeki [top] ve eylem kategorisindeki [oyna-], ağaç dizimindeki budaklardan da (node) takip edileceği üzere bir eylem öbeğine [top oyna-] bağlı, eylem öbeği de [Can top oynuyor] cümlesine bağlı kuruculardır. Bu kuruculara söz dizimsel-anlamsal işlev açısından baktığımızda ise *Can*, *edici* (agent) rolünde bir özne, *top* ise *konu* (theme) rolünde bir nesnedir. [Top oynuyor] ise öznenin, yani *Can*'ın ne yaptığını belirterek cümlelerin yüklemi görevini üstlenir.

Söz konusu cümleyi (3)'teki gibi genişlettiğimizde de (2) ve (3)'ün genel yapısı aynı kalacaktır. Yalnızca aşağıda ağaç diziminde görüleceği gibi hiyerarşik yapının dallanma seviyesinde farklılıklar olacaktır. Bununla beraber kurucular arasındaki ilişki ve işlev değişmeyecektir. [Can] yine cümlelerin edici rolündeki öznesi, [top], konu rolünde, yükleme bağlı bir düz nesne, özne dışında kalan bölüm, [bugün bahçede top oynuyor] ise cümlelerin yüklemi olacaktır. [bugün] ve [bahçede] kurucuları ise aynı eylem öbeğine [bugün bahçede top oyna-] bağlı *eklentiler*dir (adjunct). Eklentiler cümlelerin zorunlu üyeleri değildir, seçimsel üyeleridir. Yani, cümlede bulunma zorunlulukları yoktur. Burada zarf kategorisindeki bugün söz dizimsel işlev açısından zarf tümleci, *bahçede* adı ise dolaylı tümleç konumundadır.

Can bugün bahçede top oynuyor

1.2. Baş

Yukarıda ağaç diyagramında da gördüğümüz gibi cümleleri oluşturan kurucular ya öbekdüzeyinde ya da sözcük düzeyindedir. Öbekler, cümleleri yapılandıran temel yapıtaşlarıdır. Tanımsal açıdan öbek, tek sözcükten oluşabildiği gibi birden fazla sözcükten de oluşabilir. Bir öbeğin kategorisi, öbeğin başı denilen sözcük bölütü tarafından belirlenir. (Can vd., 2020, s. 399). Baş, öbeği kuran ve en merkezi rolü üstlenen sözcüktür. Baş unsur olmadan öbek kurulamaz. Bu yüzden öbekler, diğer sözcük(ler) +baş şeklinde dizilirler. Dilbilimde, bir öbeğin başı, o öbeğin söz dizimsel kategorisini belirleyen sözcüktür. Yani, bir ad öbeğinin başı bir addır. Örneğin, [kırmızı ayakkabılar] bir ad öbeğidir ve [ayakkabılar] sözcüğü baştır. Bir eylem öbeğinin başı eylemdir, ya dahir zarf öbeğinin başı zarftır: [su iç-] eylem öbeğinin başı [iç-] eylemdir. [çok akıllıca] öbeğinin başı ise [akıllıca] zarftır.

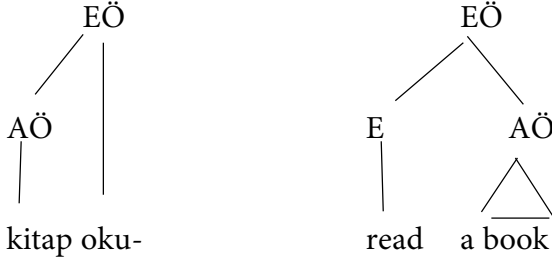
Diller, baş olan sözcüğün öbek içindeki konumuna göre farklı özellikler sergileyebilmektedir. Örneğin İngilizce, baş olan sözcüğün öbeğin solunda yer almasına eğilimliyken Türkçe, sağında yer almasına eğilimlidir (bk. Carnie, 2013, s. 100):

(2)a. Tü. = [kitap oku-]EÖ

b. İng. = [read a book]EÖ

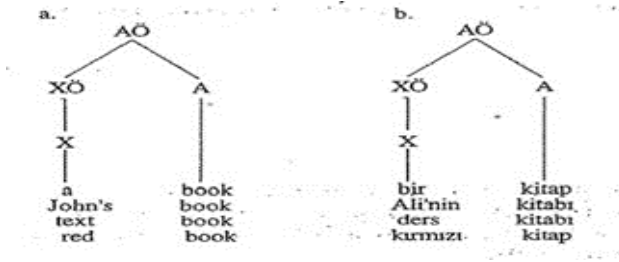
(3)a ve b örneklerinin ikisi de birer eylem öbeğidir ve baş olan sözcük her ikisinde de *oku-*'tır fakat baş olan sözcüğün öbek içerisindeki yerleri farklıdır. (3)a'da baş, öbeğin sağında yer alırken (3)b'de solunda yer almaktadır. Söz konusu örneklerin ağaç

çizimlerine baktığımızda bu ayrımı daha iyi görebiliriz:

Bununla beraber ad öbeği görünümüleri açısından Türkçe ve İngilizce birbirlerine benzemektedir. Aşağıdaki örneklere baktığımızda her iki dil de baş sağda yer almaktadır (Uzun, 2000, s. 30):

(4)

1.3. Tümleç ve Eklenti

Baş olan sözcük öbek oluşturmak için yanına tümleç veya eklenti ister. Tümleç, başın öbek oluşturmak için yanına aldığı zorunlu ögeyken eklenti zorunlu öge değil seçimlidir. Bu çalışmada, kullanılan tümleç kavramının anlamı geleneksel dilbilgisindeki tümleç kavramının anlamıyla aynı değildir. Burada, tümleç, zorunlu ya da tamamlayıcı öge anlamında kullanılmaktadır. Yani, 'tümleç' terimi, geleneksel dilbilgisindeki nesne teriminin yerine kullanılmaktadır:

(5)a. Duru elbisesini giydi.

(5)a'da [elbisesini giy-] bir eylem öbeğidir, [giy-] eylemi ise öbeğin başıdır. [elbisesini] ise [giy-] baş unsurunun zorunlu üyesi, yani tümleci durumundadır. Burada elbisesi üyesinin zorunlu öge olup olmadığını test etmek için söz konusu üyenin cümleden çıkartıldığında cümlelerin dilbilgisel ya da anlamsal olarak değişikliğe uğrayıp uğramadığına bakmak gerekir:

(5)b. *Duru giydi.

Giy- geçişli bir eylemdir ve yanında bir nesne ister. (5)a'da elbisesini üyesini cümleden çıkardığımızda cümlelerin dilbilgiselliği bozulmaktadır. Dilbilgisellik bozuluyorsa cümleden atılan üye, cümlelerin zorunlu ögesi, yani tümlecidir.

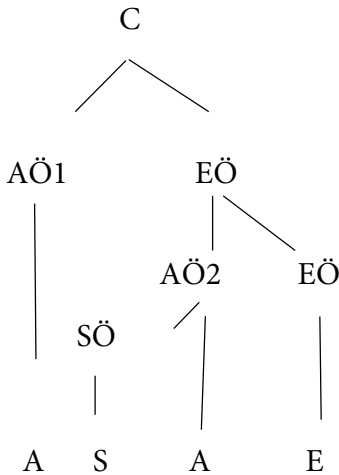
Dilbilimde, temel üye terimiyle de karşılanan zorunlu üye, bir yüklem anlamını tamamlamaya yardım eder. İmer vd. (2013, s. 244) mantıktaki yüklem yapısı çerçevesinde, bir cümlenin yüklemine alması zorunlu olduğu üyelerin her birine temel üye demişlerdir. Örneğin, *Fatma topa vurdu* cümlesinde *Fatma* ve *top*, *vur-* eyleminin temel üyeleridir. *Vur-*, birinci temel üye *Fatma* ve ikinci temel üye *top* arasındaki ilişkiyi ifade eder. *Temel üye yapısı, istem* (valency) konusu ile de açıklanabilir. Eylemlerin yapısı, temel üyeleri ve eklentilerini inceleyen dilbilgisi alanına istem kuramı denir. Buna göre her eylemin bir istemi vardır ve bu eylemler çevrelerinde görünebilecek temel üyelerin sayısını ve türünü belirlerler. Örneğin, *uyu-*, *koş-* eylemleri tek temel üyeye, *sev-*, *öp-* eylemleri iki temel üyeye, *ver-*, *vur-* eylemleri ise üç temel üyeye sahiptir (Gürkan, 2021, s. 18):

- (6) *koş-*: 1 temel üye (i) → *Ahmet_i koşuyor.*
 (7) *öp-*: 2 temel üye (i, j) → *Ahmet_i Ayşe_j'yi öptü.*
 (8) *ver-*: 3 temel üye (i, j, k) → *Ahmet_i Ayşe_j'ye çiçek_k verdi.*

Temel üyeler ve eklentiler birlikte incelenebilen fakat birbirlerinden ayrı tutulması gereken söz dizimsel kategorilerdir. Bir yüklem, anlamını tamamlamak için temel üyelere ihtiyaç duyarken, bir yüklem ile görünen eklentiler isteğe bağlı cümlede yer alır, yani, yüklem anlamını tamamlamak için zorunlu değildirler (Gürkan, 2021, s. 19). Örneğin (5)'a bir eklenti öbeği ekleyerek cümleyi genişletelim:

(9) Duru pembe elbisesini giydi.

(9)'da [pembe elbise] ad öbeğinde, [elbise], baş, [pembe] ise eklenti üyesidir. Cümleden pembeyi attığımızda cümlenin dilbilgiselliği ve anlamsal kabuledilebilirliği bozulmamaktadır. Eklentiler, tümleçlere kıyasla cümleden atılabilirler, yani cümlede bulunma zorunlulukları yoktur. Yani, eklentiler seçimsel üyelerdir. Şimdi (9) örneğindeki üyelerin söz dizimsel işlevlerini bir de ağaç diyagramında görelim:

Duru pembe elbisesini giydi.

Yukarıda ağaç diyagramında AÖ₁ cümlelerin öznesi, AÖ₂ belirtili nesnesi durumundadır. Williams (1981) üye yapılarını içsel üye (internal argument) ve dışsal üye (external argument) olmak üzere ikiye ayırmıştır. Buna göre, AÖ₁, cümlelerin dışsal üyesi, EÖ içerisindeki AÖ₂, SÖ gibi üyelerin tamamı ise içsel üyelerdir. AÖ₁, edici anlamsal rolündeki özneyi temsil ederken, EÖ'ye bağlı AÖ₂ ise etkilenen anlamsal rolündeki belirtili nesneyi temsil eder.

Sonuç

Söz dizimi kuramının odak noktası cümledir. Cümle, sözcüklerin yan yana dizildiği bir sözcük yığını değildir. Kağıt üzerinde veya sesletirken cümleler çizgisel (linear) bir forma bürünürler fakat bu, zihnimizdeki aşamalı yapıların fiziksel dünyada çizgisel olarak ifade edilmek zorunda oluşunun bir sonucudur. Cümleyi oluşturan birimlerin birbirleriyle ilişkileri aynı nitelikte değildir (Yozgat vd., 2018, s. 280). Örneğin, *Duru renkli makaronları iştahla yedi* cümlesindeki sözcüklerin birbirleriyle olan ilişkisini köşeli parantez tekniğiyle gösterelim:

(10) $c[Duru_{EÖ}[AÖ_1[renkli\ makaronları]_{EÖ}[iştahla\ yedi]]]$.

(10)'da göze çarpan ilk yakınlık *iştahla* ve *ye-* sözcükleri arasında, ikinci yakınlık ise *renkli* ve *makaron* sözcükleri arasındadır. Sözcükler arasındaki yakınlık bir hiyerarşik gerektirir ve bu da öbeklerin de hiyerarşik yapılar olduğunu gösterir. Hiyerarşik yapıyı oluşturan her birime kurucu adı verilir. Burada *renkli makaronlar* ile *iştahla ye-* öbekleri ise bir üst budakta yer alan *renkli makaronları iştahla ye-* eylem öbeğine, söz konusu eylem öbeği de *Duru renkli makaronları iştahla yedi* cümlesine bağlı kuruculardır.

Bu çalışmada öncelikle kurucular ve hiyerarşik kurucu ilişkileri anlatılmış daha sonra kurucuların kategorileri ve sözdimsel işlevleri üzerinde durulmuştur. Temel cümle kurucuları özne-yüklem, tümleç-baş ve eklenti-baş olmak üzere üç tip söz dizimsel işlevle karşımıza çıkmıştır. Aşağıdaki cümleyi bu işlevler açısından inceleyelim:

(11) Deniz mavi balonları seviyor.

(11)'de *Deniz*, cümlelerin öznesi, *mavi balonları seviyor* ise yüklemidir. Yüklem içerisindeki *mavi*, *balonları* nitelemekte ve istenirse cümleden çıkarılabilmektedir. Çıkarıldığında elde ettiğimiz *Deniz balonları seviyor* dil bilgisi açısından doğru bir cümledir. Dolayısıyla *mavi*, eklenti yani seçimlik bir ögedir. *Balonlar* ise [mavi balonlar] öbeğinin temel ögesi yani başıdır. *Mavi balonlar* ile *sev-* eylemi arasında da söz dizimsel bir ilişki vardır. (11)'den her iki üyeyi de çıkardığımızda cümle, Türkçe dilbilgisi yapısına uymayan bir sözcük dizisine dönüşmektedir: **Deniz mavi balonları* ve **Deniz seviyor*. Söz dizimi kuramında cümlelerin yüklemi, mutlaka bir eylem içerdiğinden, eylem öbeği kabul edilir ve eylem öbeğinin de başı doğal olarak eylemdir. Türkçe genellikle *baş-sonlu* (head-final) bir dil olup öbek yapılar da tümleç + baş şeklinde dizildiklerine göre (11)'de [mavi

balonları seviyor] eylem öbeğinin başı, *seviyor*, tümleci ise *mavi balonlarıdır*. (11) örneğinin geleneksel dilbilgisindeki çözümlemesi şu şekildedir: *Deniz*, özne; *mavi balonları*, belirtili nesne; *seviyor* ise yüklemdir. Evrensel dilbilgisi ve geleneksel dilbilgisi arasındaki en belirgin ayrım, Evrensel dilbilgisinde cümleden özneyi çıkardığımızda geriye kalan öğelerin tamamı yüklem kabul edilirken, Geleneksel dilbilgisinde çekimlenmiş bir fiil (sev-i-yor) yüklem olarak değerlendirilmektedir.

Kısaltmalar

A: ad, C: cümle, E: eylem, S: sıfat, Z: zarf, AÖ: ad öbeği, SÖ: sıfat öbeği, EÖ: eylem öbeği, ZÖ: zarf öbeği, İng.: İngilizce, Tü.: Türkçe

Kaynaklar

- Banguoğlu, T (2007). *Türkçenin Grameri*. TDK Yayınları.
- Can, Ö., Akşehirli, S., Koşaner, Ö., & Özgen, M. (2020). *Dilbilgisi Bileşenleri*. İthaki Yayınları.
- Carnie, A. (2013). *Syntax. A Generative Introduction*. 3. Baskı. Wiley-Blackwell.
- Chomsky, N. (1957). *Syntactic Structures*. Mouton.
- Chomsky, N. (1965). *Aspects of the Theory of Syntax*. MIT Press.
- Ergin, M. (1993). *Türk Dil Bilgisi*. Bayrak Basım.
- Gürkan, D. Ö. (2021). *Türkçede Amaç Cümleleri*. Nobel Yayınları.
- Hirik, S (2021). *Söz Dizimi Kuramları Bağlamında Türkçede Baş Unsur*. Gazi Kitabevi.
- İmer, K., Kocaman, A. & Özsoy, S. (2013). *Dilbilim Sözlüğü*. Boğaziçi Yayınları.
- Karaağaç, G. (2013). *Dil Bilimi Terimleri Sözlüğü*. TDK Yayınları.
- Özsoy, S., Balcı, A. & Turan, Ü. D.. (2012). *Genel Dilbilim I*. Eskişehir: Anadolu Üniversitesi.
- Uzun, N. E. (2000). *Anaçizgileriyle Evrensel Dilbilgisi ve Türkçe*. Multilingual.
- Uzun, N. E. & Aydın, Ö. (2002). *Sözdizim*. (Haz. Ahmet Kocaman). *Dilbilim Temel Kavramlar Sorunlar Tartışmalar*. Dil Derneği, s. 63-65.
- Williams, E. (1981). Argument Structure and Morphology. *Linguistic Review* 1: 81-114.
- Yozgat, U., Koşaner, Ö., Ercan, S., Özgen, M. & Kayabaşı, D. (2018). *Dilbilim Kuramları. İki Düzlem Beş Kuram*. (Ed. Özge Can). İthaki.